

Puristin leipää lähemmäksi rintakehääni. -En voi antaa tätä sinulle, lapseni tarvitsee sitä. Miehen rakkalaisissa käsissä oleva veitsi tärisi. -Lapsia kuolee päivittäin, me nuoret olemme tulevaisuus. Minua alkoi etoa miehen vasemmassa poskessa oleva appelsiinin kokoinen mätäpaise. -Anna se tänne! Mies huudahti heikosti. -Olen pahoillani, mutten anna. Mieluummin pelastan lapseni, kuin sinut tältä Saatnan langettamalta sairaudelta. Mies katsoi minuun jäänsinisillä silmillään. .Ihan miten vain haluat, mies sanoi tyynesti Käännyin lähteäkseni. -Teit elämäsi suurimma virheen ja siten myös lapsesi elämän! Olin kävellyt muutaman metrin, kun kuulin, että mies lähti juoksemaan minua kohti. En voinut juosta pakoon, sillä hän olisi seurannut minua koko matkan aina kotiini saakka. Käännyin nopeasti. Leipä tippui. Otin miehen käsistä kiinni, jottei hän puukottaisi minua rintaan. Mies huusi hysteerisesti. Katulyhdyt paloivat. Liekkien tanssi ja elämän taistelu. Otteeni lipesi. Puukko sivalsi rintaani syvän haavan. Mies yritti puukottaa minua vatsaan. Estin. Väänsin hänen kättään, jotta veitsi irtoaisi hänen käsistään. Kuului kamala rusahdus. Sillä punaisella sekuntilla tajusin, että olin puukottanut miestä. Mies kaatui maahan, hän kouristeli hetken. Otin hänen ryysyistään kiinni. Hänen poskessaan oleva paise oli puhjennut ja sen sisästä valui jonkin sortin haavanestettä. Nostin hänet sillan laidalle. Tönäisin hänet alas sillalta Thames-joen kylmään syleilyyn. -Lapset ovat tulevaisuus, ette te. Nostin leivän maasta ja pyyhkäisin sitä kädelläni. Lähdin juoksemaan kohti kotia. Muutaman minuutin kuluttua saatoin jo nähdä taloni pilkistävän kuolleiden lehtipuiden takaa. Taloni, joka lepäsi kuolleen kukkaniityn vieressä. Ryntäsin ovesta sisään. Näin vaimoni istuvan keittiön pöydän ympärillä pää painuksissa. -Mary, mikä on? Kysyin. -Susan... -Susan, mitä hänestä?! -Herra vei hänet tänään enkelten luokse... Hän tuskin sai lausettaan loppuun, kun jo purskahti itkuun. Tunsin viiltävää kipua rinnassani. En voinut uskoa, lapseni oli kuollut. Minun lapseni, piru vie! Pääni siällä kuului nuoren miehen voivotus ja lapseni lohduton itku. Lapseni itki: -Isä minun on nälkä, haluaisin leipää... Kuulin miehen voivottavan: -Anna leipää... Purskahdin itkuun. Leipä tippui.